PRIZONIERUL[1]

ERNEST MARTIN

Prima zi

În tunetele şi vuietele atmosferei sfîşiate, orizontul năpădi cerul înstelat, planeta se năpusti cu toată forţa asupra navei şi goni mai departe pe orbită, luînd cu ea tinicheaua zdrobită împreună cu omul pe jumătate strivit în cabină.

Nu era decît o aterizare nereuşită, dar Oleg tocmai aşa a şi perceput momentul ciocnirii. Era singur în navă şi se întorcea pe Pămînt. Celelalte opt nave interstelare ale expediţiei încă mai lucrau în sistemul Regula. Şi peste o sută de cosmonauţi. Iar el a fost trimis pe Pămînt din cauza laşităţii. Nu drept pedeapsă, nu, pur şi simplu pentru că un laş în expediţie reprezenta un pericol potenţial mult prea mare, iar comandantul Jansen a avut dreptate cînd a aprobat hotărîrea echipajului. Într-adevăr, mai bine se pierdea o navă, decît să se rişte întreaga escadrilă. Mai bine se expunea pericolului un singur om, decît o sută. Greşeala lui Jansen era însă alta: Oleg nu era un laş. Mai exact, nu era pur şi simplu laş. Avea o prudenţă înnăscută, el preferind să ocolească pericolul, în loc să-l înfrunte. O astfel de preferinţă încă nu e laşitate. Atunci cînd nu mai exista altă ieşire, în el se regăseau şi curajul şi bărbăţia. Pe Oleg îl copleşea imaginaţia prea bogată, fără margini. Era marele lui talent, izvor de idei şi decizii. Mulţumită acestui talent, nimerise în componenţa Stelarului. Dar, după aterizare, în condiţiile unui risc şi pericol real, imaginaţia lui luă o altă turnură, transformîndu-se într-o sursă de frică şi suspiciune, ce descoperea neîncetat pericole tot mai noi, inclusiv cele absolut imposibile, iar Oleg, avînd un caracter predispus spre aşa ceva, se strădui să scape de aceste pericole. Din exterior totul aducea a laşitate ordinară, însă nu mai era nici timpul şi nici dorinţa pentru o explorare psihologică profundă şi atunci l-au trimis pe Pămînt. I-au dat o navă, au calculat traseul – în total şase hipertranziţii pînă la Pămînt – dar în cosmos nu poţi calcula chiar totul. „Delta” a ieşit din al doilea salt mult prea aproape de planetă. Dacă ar fi fost primul salt, Oleg ar fi ieşit imediat în

[1] Lucrare de debut a scriitorului din Harkov, aparută în anul 1979.

subspaţiu, dar după al doilea trebuia trecută cu mare atenţie bariera spre spaţiul obişnuit pentru reînnoirea rezervei de vid şi pentru dezintegrarea particulelor ce dădeau energie pentru hipertranziţii. Avaria era într-adevăr destul de gravă dar imaginaţia lui Oleg o transformă într-un cataclism de coşmar.

Planeta sărise practic în ecran. Automatele au acţionat motoarele de frînare, dar energia de ieşire neamortizată şi atracţia planetei aflată la prea mică distanţă au atras „Delta" într-o spirală ce se îngusta. Nava se prăbuşi iremediabil pe planetă şi aceasta o întîmpină în „hohotele" bubuitoare ale atmosferei ce se înfipse în blindajul încins. Apoi urletul motoarelor de frînare a fost retezat de izbitură, impact ce probabil a făcut să tresară peniţele seismografelor de pe Pămînt; cavitatea toracică trosni ca o coaja de ou, coastele frînte străpunseră spinarea şi fotoliul, iar acesta, cu un scrîşnet se propti în peretele din spate al cabinei. Cunoştinţa, răsucindu-se într-o spirală sonoră, evadă din corp şi zbură spre înălţimi împreună cu coloana portocalie de praf şi fum ce se ridica de pe locul prăbuşirii.

Trecu o veşnicie. Totul era pustiu şi întunecat, ca înainte de început, ca înainte de Big Bang şi doar bezna covîrşitoare se întindea în jur pînă la douăsprezece miliarde ani lumină. Apoi apăru o steluţă – de-abia observabilă, ca o pată cenuşie în întuneric. Treptat începu să strălucească şi să crească, se transformă într-un punct, o biluţă, un ghem, un fulger globular, un nor în formă de ciupercă ce se mărea din ce în ce mai mult pînă îi umplu craniul, deveni solid şi elastic şi sfîrtecă osul fragil într-o explozie ce împrăştie în spaţiul nemărginit douăsprezece miliarde de ţăndări. Strunele întinse ale nervilor plesniră într-un zăngănit bubuitor, corpul se întoarse pe dos din cauza suferinţei, ca marginile unei plăgi anfractoase, dar tocmai atunci izbucniră cascade de sudoare rece ce inundară norul înflăcărat din cap, ţîşniră peste marginile zdrenţuite ale cutiei craniene şi se revărsară în întreg Universul pe o distanţă infinită de parseci şi veşnicii...

Oleg tresări şi deschise ochii. Coşmarul încetă. Prin hublou se revărsă în cabină un răsărit palid. Era foarte dureros, dar suportabil. Peste liniştea cabinei se prăvăli apoi un zgomot – funcţiona ceasul tabloului de comandă. Arăta că din momentul prăbuşirii trecuseră douăsprezece minute. Se miră şi acest sentiment obişnuit îl ajută să-şi redobîndească echilibrul sufletesc. Durerea dispăru. Se gîndi că trebuie să se ridice şi se îngrozi, închipuindu-şi cu ce zgomot îşi va smulge coastele zdrobite din căptuşeala fotoliului. Se cutremură şi pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Ramase întins ca şi pînă acum, încleştîndu-şi doar mîinile pe braţele fotoliului.

Elasticitatea lor moale îl aduse la realitate şi atunci îşi spuse: „Nu cred în acest delir! Am să mă scol chiar acum!” Şi se smuci aruncîndu-se înainte pînă cînd frica nu reuşea încă să-i paralizeze muşchii.

În fotoliu nu erau nici perforări de la coastele rupte, nici pete de sînge. Îşi pipăi pieptul şi spinarea. Mîinile îl ascultau, mişcările nu-i pricinuiau dureri. Totul era întreg. Se lasă pe braţul fotoliului şi zîmbi, încredinţîndu-se, în sfîrşit, că e viu şi întreg, iar sentimentul regăsirii în viaţă îl umplu de o bucurie nemărginită. „Sînt viu”, spuse încet. Apoi mai tare, pînă la urlet: „Viu! Sînt viu!”. Ţipătul răsună înăbuşit după tabloul de comandă. Ceva zăngăni şi zornăi acolo. Bucuria dispăru. „Viu-viu, da’ pînă cînd?” Se ridică din nou şi începu să cerceteze nava.

Computerul era distrus în întregime. În timpul izbiturii, micromodulele plesniseră, răspîndindu-se printre orificiile din carcasă, iar acum zăceau pe podea în grămăjoare frumoase de cioburi multicolore. Sistemul de regenerare, e-adevarat, se putea restaura. După vreo două luni. Comanda manuală scăpase nevătămată, dar se dereglase, şi nu era totuna? Oricum, nu avea nici computer care să-i calculeze traseul, nici aparate de control. Şi ce era mai important – se deplasaseră bobinele convertizorului. Pentru „Delta”, drumul prin subspaţiu era închis. Combustibilul obişnuit ar fi ajuns pentru mult timp, dar nu pentru trei sute de ani lumină. Hrana se păstrase. În schimb oxigenul rămas într-o cisternă n-ar fi ajuns decît aproximativ pentru o săptămînă. Iar regeneratorul nu putea fi reparat decît în două luni.

Merita oare să trăieşti? Merita. Mai bine să trăieşti prost, decît să stai confortabil într-un mormînt... Nimic de zis, va avea un mormînt extrem de confortabil. Probabil că înaintea sfîrşitului, era mai bine să deschizi trapa, pentru ca aerul încins să usuce bine mumia. De fapt, de ce încins? Poate că e umed şi răcoros şi atunci nu va mai fi nici o mumie, ci doar un schelet pe jumătate putrezit. Şi de fapt, ce-o fi afară? Cum de nu m-oi fi interesat pînă acum? De bună seamă, forţa gravitaţională este normală. Măcar şi pentru asta, mulţumesc...

Se uită prin hublou. Nimic deosebit. Obişnuitele pietre şi stînci galbene-cenuşii, fără urme de vegetaţie, un cer stupid de un roz cernit. Pe el se tîrau pete vineţii – nori, ce altceva? Vîntul ridica nori de praf, ce întunecau cu o pîclă cenuşie linia abia vizibilă a orizontului. Totul semăna cu o chiseliţă de răchiţele, diluată cu apă murdară din bălţi. „Eh, oftă Oleg, dacă ar fi respirabilă chiseliţa asta!”. Ar fi vrut să verifice componenţa aerului, dar analizatorul, fireşte, nu funcţiona.

„Trebuie să ies afara. Dar dacă acolo e vreo jigodie vie?” Dintr-o dată i

se păru că în vălul de ceaţă se mişcă nişte umbre. „Nu, nu se poate, mi se pare de frică. Nu-i nimeni acolo!”. În ceaţa trandafirie nu se zărea nimic şi din nou se gîndi că e timpul să iasă... Plecă după costumul de scafandru, simţind parcă pericolul cu spatele.

Oleg se îmbrăcă încet, prelungind în mod subconştient procedura. Într-un sfîrşit, adăugă la centură şi pistolul-laser şi dintr-o dată se simţi sigur pe el.

Zăbovi mult timp în ecluză, în faţa trapei închise şi se gîndi. „Eh, dacă ar exista un dumnezeu pe lume! M-aş fi rugat din tot sufletul şi aş fi spus: Doamne-doamne, fă din această chiseliţă o atmosferă normală ca să pot respira, să fie răcoroasă şi proaspătă, din vest să se răspîndească miros de iasomie, iar din sud, să zicem, miros de lăcrămioare... Of!” Oftă din greu, îşi încleştă dinţii şi deschise trapa.

Totul arăta la fel ca şi prin hublou – pietre, praf şi pete vineţii pe fondul roz cernit. Aruncă scăriţa şi coborî pe sol, dădu un ocol navei, aşa cum se obişnuieşte, apoi îşi spuse: „Nu mai tărăgăna lucrurile. Trebuie să încerci aerul. Daca e bun – O.K., voi trăi. Iar dacă nu, nu. O să fie cu o săptămînă mai devreme. Nu-i totuna?”. Nu era deloc totuna, dar ştia că trebuie să se încurajeze. Deocamdată nu era aproape nici un risc – gazele otrăvitoare nu puteau trece prin filtru, microbii la fel, iar dacă acolo nu era oxigen. putea să apeleze imediat la butelii... Ei! Deschise supapa filtrului şi inspiră prudent.

Era aer – autentic, răcoros, ca-ntr-o seara de vară, un pic uscat şi prăfos. Şi mirosea un pic a chiseliţă. Oleg mai adulmecă o dată. Într-adevăr, mirosea a chiseliţa de răchiţele. Ca-ntr-un banc!

Respiră şi se bucură că totuşi n-are să moară peste o săptămînă. Nu erau nici gaze otrăvitoare, nici microbi, nici măcar o proteină. Indicatorii filtrului rămaseră curaţi. Din nou începură rafalele de vînt, care aduseră un uşor miros de iasomie.

„Să mă ia naiba, înseamnă ca totuşi e un delir! Dar dacă nu? Atunci de unde iasomie? Autosugestie? M-am gîndit la iasomie şi mi-am sugerat că simt un miros. Ei, păi atunci sînt un geniu al autosugestiei. Şi în general sînt un geniu. Sînt Napoleon” Îşi încrucişă braţele la piept, îşi scoase burta în afara şi plecîndu-şi capul, se uită îngîmfat în faţa lui. Îi lipseau doar şuviţele de păr napoleonian. Întinse mîna spre păr şi, fireşte, dădu peste un coif. Mîna lunecă pe suprafaţa netedă şi dădu pe jos... un tricorn. Oleg ridică imperialul tricorn şi se uită stupid înăuntru. Pe căptuşeală era tipărit cu litere de aur:

Combinatul industrial regiunea Paris
str. Champs-Elysées. 1, tel 1–23–45.

Şi măsura „59”. Tricornul era uzat bine de tot, îndoiturile roase, o pată pe căptuşeală, acolo unde o atinsese creştetul.

Asta era o tîmpenie desăvîrşită. Ce drăcovenie! Aşează cu grijă tricornul pe piatră. Se retrase cîţiva paşi şi şopti. „Piei, necuratule!”. Acesta nu dispăru, deşi Oleg îşi dorise foarte mult asta, ba chiar fiind ferm convins că tricornul se va topi în văzduh după rostirea clasicelor descîntece. Şi atunci trase în el cu pistolul. Tricornul se aprinse cu flăcări domoale şi arse mult timp, trosnind şi răspîndind miros de piele arsă. Apoi vîntul răspîndi fumul şi cenuşa, iar pe piatră ramase doar o pata de funingine. Toate astea erau ciudate şi absurde.

„Cum era acolo, pe căptuşeală, telefon unu-doi-trei-patru-cinci, iepuraşul e-n opinci. Iepuraşul alburiu, iepuraşul fumuriu...”

Se auzi brusc un sunet straniu, ceva în genul unui scurt fornăit. Fără să mai stea pe gînduri, Oleg sări într-o parte şi întorcîndu-se fulgerător, îşi scoase pistolul. În faţa lui răsări un iepure de cîmp. Sau poate unul de casă. Iepurele îşi mişcă uşor buza despicată, adulmecă aerul, înaintă doi paşi şi se aşează din nou „Aşa. Iată că a apărut şi fauna. La început un iepuraş, apoi vor urma lupii, oile, vilegiaturiştii şi alţi barbari care scriu pe stînci Olea + *Colea”.*

Delirul mersese mult prea departe Probabil că era urmarea unei intoxicaţii cu un anumit constituent al atmosferei. Sau erau pur şi simplu vedeniile dinaintea morţii. Atîta doar că nu erau cele standard. Se spune că omul înaintea morţii îşi revede viaţa, familia, cei apropiaţi. Iar aici era un fel de nerozie. Iepuraşi sălbatici – iepuraşi domestici. Iasomie. Numai apa de colonie mai lipsea.

Dintr-o data se răspîndi şi mirosul de apă de colonie: greu, dezagreat încă de pe vremea copilăriei, îi umplu plămînii. Ameţi, îi veni rău. Spasme de greaţa îl sugrumau. Oleg deschise la repezeala butelia, respiră des şi adînc. Mirosul dispăru, dar ameţeala nu-i trecu. Se căţără pînă la trapă şi ţinîndu-se de pereţi, se tîrî spre cabină. Cu chiu cu vai îşi scoase scafandrul şi se prăbuşi greu în fotoliu.

Aproximativ peste un ceas se linişti, se ridică şi se îndreptă spre hublou. Afară se mai luminase. Pietrele erau inundate de o lumină uniformă zmeurie. Uriaşul soare roşietic încălzea simţitor prin sticlă. Jos stătea binecunoscutul iepure. „Probabil că e flămînd, se gîndi Oleg. Un morcov ţi-ar trebui. Portocaliu, tare, cu codiţă verde”.

Morcovul apăru. Stătea suspendat în aer apoi căzu în faţa iepurelui. Acesta păşi pe labele din faţă. Îl aduse mai aproape şi începu să ronţăie mărunt. Ronţăiturile nu le putea auzi prin sticlă dar Oleg şi le închipui şi atunci i se făcu şi lui poftă de-un morcov. Sub limbă i se adună saliva. Se întoarse mînios şi văzu morcovul. Atîrna în aer, în mijlocul cabinei şi se legăna uşor. Se plictisise de atîtea minuni. Luă morcovul de codiţă îl şterse cu mîna şi începu să-l mănînce. Morcovul era veritabil. Puţin cam crud.

Începu să se plimbe de colo-colo prin cabină, întorcîndu-se brusc în jurul umărului stîng. În timpul mersului gîndeşti mai uşor

„Ţara minunilor. Iar eu sînt Alisa. Alisa Alexandrovici Blinov. Planeta întruchipării viselor. Ce vreau aia se şi materializează. De fapt materializez. Interesant de ştiut, cum fac ei asta? Adică, cine ei? De ce neapărat ei? Poate ca ea, însăşi planeta. Sau eu? Vom considera că asta e o interacţiune a cîmpului psi cu cîmpurile planetei. Şi-n fond, ce importanţă are cum se petrece? Se întîmplă şi cu asta, basta. Ia să vedem! Pai, să spunem „dă-mi... un măr!”

Se concentră şi îşi închipui un „antonovka”. Mărul apăru. În cabină începu să se simtă o aromă minunată de toamnă. Oleg răsuci mărul în mîini. Era greoi şi răcoros „Straşnic! Dar invers?” Se concentră din nou şi îşi imagină cum mărul dispare. Cum se clatină şi se topeşte în văzduh. Dar nu se întîmplă nimic. „Aşa, deci. Nu se observa acţiunea inversă. Reiese că trebuie să te gîndeşti bine la ce te gîndeşti, altfel poate să iasă aşa o poveste...” Se gîndi multă vreme, apoi oftă şi mîncă mărul.

Oleg se trezi scăldat de o sudoare rece. Afară era un fel de noapte infraroşie şi în ea, ca reflexul unui coşmar, zburdau umbre masive. Zăcu mult timp, pironindu-şi privirea în hubloul negru-purpuriu, iar gîndurile necristalizate şi lipsite de sens se îngrămădeau stupid unul după altul, se rostogoleau încet şi se împotmoleau în abisul semitoropelii. Apoi adormi din nou.

A doua zi

Dimineaţa asamblă elicopterul şi plecă în recunoaştere. Jos plutea cîmpia monotonă. Pe aceasta planeta nu exista nimic altceva decît pietre şi praf. După trei ore de pilotaj se întoarse. Ceva îl neliniştea. Încă proaspete în memorie, umbrele nocturne văzute prin hubloul navei i se păreau a fi monştri mezozoici, ce răsturnau „Delta” cu labele

lor hidoase. Încerca să alunge aceste gînduri şi mări viteza.

Nava era la locul ei. Se lăsase doar într-o parte, iar pe blindaj apăruseră nişte zgîrieturi. Ceva se schimbase împrejur – poate că pietrele nu stătuseră aşa? Printre ele se vedeau urme – amprente distincte ale unor picioare uriaşe de pasăre. Ghearele solzoase, fiecare de mărimea unei palme. „Aşa deci, aici e înfiorător să-ţi dai drumul la gînduri. Uite pînă unde ai ajuns. Ăsta deja nu mai e un iepuraş", mormăi Oleg şi se întoarse la elicopter.

Ridicîndu-se la doua sute de metri observă într-o parte o pată mişcătoare. Stinse motorul, dădu uşor înapoi maneta şi fără zgomot porni în jos în regim de autorotaţie. Era o fiară ce aducea întrucîtva cu cangurul, numai că avea dimensiunile unei automacarale. Se mişca prin sărituri domoale, cu coada atîrnînd. Un fel de dinozaur carnivor.

Cînd au mai rămas vreo douăzeci de metri pînă la fiară, Oleg trase maneta spre el şi cuplă motorul. Elicopterul mugi şi rămase suspendat. Fiara sări într-o parte şi încremeni într-o poziţie ameninţătoare – se pregătise pentru săritură, deschizînd gura dinţată şi împingînd înainte cornul ce răsărea la capătul botului.

Oleg îşi scoase pistolul din teacă şi întredeschise uşa. Ţinti direct între ochii holbaţi – galbeni, feroci, cu pupile verticale. Raza izbi craniul, dar se dovedi a fi inutil – fiara sări, atinse elicopterul cu vîrful cornului, apoi se prăbuşi greoaie la pămînt. Oleg era cît pe-aci să cadă din cauza izbiturii, dar se ţinu bine şi redresă aparatul. Şi-n acelaşi moment dădu turaţie maximă, pentru ca fiara sărise din nou. Oleg nu întrerupse raza pînă cînd dinozaurul nu se prăvăli pe o parte. Din el ţişnea sînge negru, capul retezat zăcea într-o parte, iar piciorul din spate, enorm, ca un braţ de excavator încă mai tresărea, împrăştiind pietrele.

Oleg ateriză cu „Musca" şi se îndreptă atent spre fiară. Prima rază tăiase pielea groasă şi perforase craniul pe o adîncime de zece centimetri, dar tot nu ajunse pînă la creier. Oleg vru să-l pipăie cu degetul, dar se abţinu, ridică o piatră mai mare şi o aruncă în botul căscat. Limba tresări spasmodic, iar botul se închise cu un clănţănit. Oleg simţi cum ceva rece se înşurubează înăuntrul lui. Se întoarse şi plecă spre elicopter.

Nava zăcea într-o parte, iar acum trapa era sub pămînt. Trapa de avarie se înţepenise la aterizare. Era imposibil să pătrundă înăuntru. Oleg smuci instinctiv maneta de la trapa de avarie, apoi se hotărî să taie inchizitoarea cu ajutorul laserului. Metalul greu fuzibil se topea încet. Stropi portocalii zburau în toate părţile, vîntul îndepărta fumul gros. Apoi raza dispăru – se descărcaseră acumulatorii. Oleg aruncă pistolul, se lăsă pe o parte şi începu

să plîngă.

Plîngea de disperare şi frică. El şi cu întreaga planetă între patru ochi. Fără adăpost de tot ce era misterios, de tot ceea ce putea să nască forţa ei minunată, sub influenţa imaginaţiei lui deformate de frica. Lipsit de apărare gol-goluţ contra întregii lumi. Putea respira aerul de chiseliţă, se putea hrăni cu roadele imaginaţiei proprii, ca atunci cu morcovul şi mărul. Dar cum să scapi de celelalte fantasme întruchipate? Omorîse dinozaurul, dar în locul lui vor veni alţi monştri. Îngrozitori şi invincibili...

Lacrimile secaseră, dar în gît îi rămăsese un ghem tare şi ghimpat. Treptat, disperarea trecu într-o indiferenţă absurdă ce-i năpădea gîndurile şi sentimentele. Se ridică, se îndreptă cu greu şi începu să meargă fară să aleagă un drum anume, fără să se gîndească unde şi de ce. Orizontul mişcător îl împrejmui cu un cerc strîmt şi continua să-l strîngă cu fiecare pas, rămînînd totuşi îndepărtat şi inaccesibil. El nu vedea însă asta. În faţa ochilor minţii zăbovea o singură imagine: nesfîrşita pustietate galben-cenuşie şi undeva, chiar în mijlocul ei se găsea un cadavru închis în frumosul costum argintiu de scafandru. Întîi, jurai că e un om viu, atîta doar ca avea ochii închişi şi faţa galben-cenuşie, apoi mai erau şi dezgustătoarele oseminte pe jumătate putrezite. În fine mai era şi scheletul, iar costumul de scafandru nu mai stătea umflat, devenise plat ca o cîrpă...

Se împiedică şi se opri. Se poticnise de costumul de scafandru numai că nu era argintiu, ci galben-cenuşiu din cauza prafului. Plat ca o cîrpă, abia-abia bombat acolo unde se găseau coastele. Oleg se aplecă şi şterse praful de pe cască. Înăuntru, era un craniu – alb cu şuviţe răzleţe de păr, cu orbitele goale, întunecate ca şi orificiile nazale, cu maxilarul inferior căzut, parcă batjocoritor.

Era cadavrul lui. Înţelese asta imediat şi i se făcu atît de frică, ca niciodată. Deja nu mai era frica conştientă în faţa unui prezumtiv pericol sau a unei posibile morţi, ci o groază animalică, lipsită de raţiune şi atunci scoase un urlet – răguşit, prelung, un răget deznădăjduit de fiară, întretăiat de gemete sinistre la inspiraţie...

Fugi, poticnindu-se de pietre, căzu, din nou se ridică, zvîrcolindu-se în acelaşi loc şi smulgîndu-şi inconştient casca, iar căzu şi zbuciumîndu-se, reuşi să iasă din costumul de scafandru, apoi o rupse la fugă în salturi uriaşe. Fugi multă vreme pînă cînd organismul lui, de altfel, călit, nu mai rezistă. Respiraţia lui deveni întretăiată şi grea, sîngele i se urcă la cap în bubuituri surde şi avu senzaţia că îi sfîşie vasele şi îi inundă creierul, ca apoi, să ţîşnească prin orbite. Căzu din nou şi îşi pierdu cunoştinţa.

O furnică mare, roşcată, se tîrî pe dosul palmei, se opri, se agită de colo-colo ca şi cînd ar fi adulmecat ceva, trecu pe un fir de iarbă şi dispăru. Oleg se sprijini în mîini şi se ridică cu greutate. Se găsea într-o vîlcea, acoperită cu iarbă moale, verde. La stînga, pe colină, se legănau în vînt crengile a doi mesteceni. Dincolo de linia şerpuitoare a sălciilor, susura un pîrîu. Soarele uriaş, turtit, atinse deja orizontul,

Oleg se ridică şi se căţără pe colină, abia tîrîndu-şi picioarele obosite. În depărtare, dincolo de porţiunea largă, verde, se zărea o pădure întunecoasă. Undeva ciripi o pasăre, probabil în pom. Voia să bea. Cobori spre pîrîu – era îngust de tot şi firav, cu apă curată şi rece ca gheaţa. Oleg, stînd în genunchi, bău din căuşul palmelor; un fir subţire de apă i se scurse în mînecă şi atunci Oleg rîse din cauza surprizei şi bucuriei.

Respiră uşor – mirosea a iarbă proaspătă, a apă vie şi a pămînt încălzit în timpul zilei. Rupse un fir lung de iarbă, mestecă firul dulce deja în timpul mersului. Mergea, îndesîndu-şi mîinile în buzunare, zîmbea, adierea vîntului îi răcorea pieptul prin gulerul larg deschis şi oboseala deveni acum plăcută, călduţă şi moale.

Soarele apuse, cerul ardea în toate nuanţele de roşu, liliachiu şi violet. Deasupra orizontului licăriră fîşii lungi de un verde pal. Începea să miroasă prospeţimea serii ce se apropia. Trebuia să se gîndească la un loc unde să-şi petreacă noaptea. Probabil că n-ar fi îngheţat dacă s-ar fi culcat de-a dreptul în iarbă, dar sub ochii lui, pe fondul asfinţitului, crescu pînă la zenit o inscripţie cu litere negre, din care se scurgeau dîre de culoare, zdrenţuite: „NOAPTEA”. Şi-n aceeaşi clipă un urlet îndepărtat de fiară înăbuşi susurul pîrîului şi foşnetul frunzelor.

Oleg se încheie pînă sus la guler şi se concentră. Băteau rafale de vînt, dar brusc acestea încetară. Aerul se îngroşă, deveni tulbure şi opac. Curenţii se învolburară, repezindu-se parcă în dezordine şi încremeniră, prinzînd formă şi consistenţă.

Pe povîrnişul colinei se ridicase un cub uriaş de beton. Se înălţaseră pereţi ermetici, verzi-cenuşii, iar în cel din faţă sclipi în lumina amurgului o uşă de oţel îngropată în beton.

Oleg se îndreptă spre uşă şi o împinse cu umărul. Uşa se roti încet, cu un fîşîit de-abia perceptibil şi rămase de-a curmezişul deschizăturii, barînd-o pe jumătate cu grosimea ei de un metru. Oleg intră şi forţîndu-se închise uşa la loc. Împinse în lăcaşuri zăvoarele masive. Pipăi întrerupătorul pe perete. Se aprinse lumina, din cale afară de orbitoare, în comparaţie cu cea a amurgului. Treptat, ochii i se obişnuiră şi văzu o scăriţă uşoară din

lemn, care ducea abrupt la etajul doi. Se proptea într-o placă orizontală din oţel. Oleg se caţără şi îşi sprijini palma de placă – ţăcăni un releu, hurui motorul, placa se puse în mişcare, ca trapa unui beci. Se deschise un coridor inundat într-o lumină orbitoare. Ducea într-un salon spaţios. Oleg intră în coridor, apoi închise după el încă o uşă de oţel placată cu stejar şi îşi trase sufletul.

Salonul îi reuşise bine. Un cămin mare. Pe grătarul din faţă erau aşezate lemne uscate. La stînga, o masă largă cu o lampă pe un braţ pliant. Un scaun cu spătar jos şi braţe. În faţa căminului un fotoliu adînc. În stelaje compacte, de-a lungul pereţilor, erau orînduite cărţi. Un covor gros, verzui. În dreapta, uşa de la dormitor. Oleg aruncă o privire în baie, la bucătărie şi se întoarse în salon.

O vreme stătu în uşa, sprijinindu-se cu umărul de toc. Îşi înfundă mîinile în buzunare, uitîndu-se mulţumit la locuinţa lui. Apoi se îndreptă spre stelaje, scoase o carte, acolo nu erau decît pagini albe. Umblă mult timp de-a lungul rafturilor, scoţînd cărţi la întîmplare – toate erau fară text, afară de una singură, o broşurică cu versuri ce purta titlul „Luna purpurie”. Erau versurile lui, pe care, cîndva, încă din timpul şcolii redacţia i le-a înapoiat cu referinţe delicate la supraîncărcarea tipografiei şi a planului tematic aprobat. Zîmbi strîmb, îndesă broşurică şi mai adînc între cărţi şi se duse să facă un duş.

A treia zi

Dimineaţa Oleg porni spre navă. Cureaua automatului îi obosea umărul într-un mod plăcut, dîndu-i o notă de siguranţă. Bocancii grei striveau iarba, care creştea văzînd cu ochii, ca un drum îngust de-a lungul traseului său de ieri. Totuşi, era o planetă confortabilă

Observă din depărtare ceea ce îl speriase atît de tare ieri seara – costumul de scafandru cu schelet înăuntru – aşteptă pînă cînd iarba crescu mai înaltă peste aceste locuri şi îşi văzu de drum. La amiază – ajunse la navă.

Totul rămăsese ca ieri seară. Elicopterul stătea în aceeaşi poziţie cu uşa deschisă. Palele elicei se roteau încet în bătaia vîntului. Doar iarba, care mai înainte nu existase, se înălţase deja deasupra roţilor. Oleg urcă în cabina şi se aşeză în fotoliu să se odihnească şi să-şi adune gîndurile. Apoi

creă nişte cîrtiţe. Greu le puteai asemăna cu cele autentice, dar cel puţin ştiau să sape şi au făcut-o în locul unde avea nevoie, sub navă, iar cînd şanţul ajunse pînă la trapă, au dispărut imediat în adîncuri – nu mai erau de nici un folos.

Oleg ridică pistolul, aşa cum fusese lăsat acolo, lîngă pupă şi intră în navă. Primul lucru a fost să găsească acumulatorii de rezervă şi să reîncarce pistolul. Apoi se apucă de reparaţii. Reparaţia era uşoară – tot ceea ce lipsea, crea pe loc. Dar oricum era mult de muncă şi pînă seara abia începuse ca lumea lucrul.

Zborul de întoarcere pînă la castel dură zece minute. Elicopterul se aşeza în mijlocul pătratului negru de pe acoperişul plat. Liftul îl lăsă la etajul doi. Acoperişul se închise ermetic deasupra capului. Oleg alimentă aparatul cu izooctan pur şi plecă să cineze. Apoi citi versurile lui din broşurică, se ruşină şi merse la culcare. Dar somnul nu-i venea. Şi capul începu să-l doară. Se ridică, luă o scurtă pe umeri şi intră în salon. Era plăcut să păşeşti desculţ pe covorul moale şi un pic aspru. Se aşeză la masă şi aprinse lampa. Stătea, pironindu-şi privirile pe hîrtia curată. Capul îl durea foarte tare şi în general îşi simţea sufletul încărcat de dezgust. Apoi îi îngheţă picioarele – trăgea de la cămin. „Să aprind oare focul?”. Se îndreptă spre cămin, scăpără bricheta şi apropie flacăra de lemne. Coaja de mesteacăn, scorojindu-se pe bucata de lemn se aprinse, arse şi se stinse. Mai încercă o dată, nu-i reuşi. „Naiba să te ia, cum se mai chinuiau sărăcii lorzii?” Scărpinîndu-se după ceafă, materializă o canistr cu benzina, stropi lemnele. Mototoli cîteva foi de hîrtie, le aprinse şi le aruncă de departe în cămin. Focul izbucni în vîlvătăi cu un zgomot puternic, începu să vuiască şi hornul. Un val fierbinte îl izbi în faţă. Lemnele luînd foc, flăcările se domoliră. Oleg dădu la o parte fotoliul şi se întinse pe covor, sprijinindu-şi bărbia în pumni şi uitîndu-se la foc. Schimbările continue de nuanţe ale flăcărilor îl fermecară şi îl liniştiră, treptat îi trecu şi durerea de cap. Cînd lemnele arseră complet, se ridică, se întinse şi plecă la culcare.

A patra zi

Termină şi reparaţia. Nava deja nu mai zăcea într-o parte, ci stătea dreaptă, orientată spre zenit, rezervoarele erau umplute vîrf, toate sistemele erau restabilite şi reglate. Oleg se aşeză la pupitrul de comandă şi începu să apese butoanele, să mişte pîrghiile, să răsucească

manetele. Se aprinseră ochii semnalizatoarelor, se balansau acele indicatoarelor, începură să ţăcăne releele. Nava învie. Sistemul de termoreglare funcţiona. Arşiţa din cabină, ce-l chinuia pe Oleg în miezul zilei, se transformă într-o răcoare plăcută. I se schimbă şi dispoziţia sufletească, simţindu-se voios şi bucuros. Erau ultimele douăzeci şi patru de ore de stat pe planetă, nu mai rămăsese aproape nimic de lucru. Practic, ar fi putut lua startul şi peste o oră, dar oricum ar fi trebuit să aştepte pe orbită – computerul avea nevoie de timp pentru calcule. Iar ca să-ţi pierzi inutil o noapte în imponderabilitate – nu era deloc plăcut. Şi apoi dorea foarte mult să mai stea un pic la castel. Probabil ca era o neîncredere subconştientă faţă de „Delta" – totuşi, deja nimerise odată în încurcătură cu ea şi o la fel de inconştientă încredere în betonul indestructibil şi plăcile de oţel ale castelului. Oleg termină lucrul devreme şi zbură spre casă cu hotărîrea fermă de a se culca.

În timpul nopţii îl trezi un sentiment de neliniște. Nu se trezi brusc, o vreme stătu într-o stare de somnolenţă, dar treptat se dezmetici de-a binelea, iar neliniştea tulbure prinse forme concrete. Uitase să închidă uşa exterioară! Într-adevăr, dormise foarte adînc şi puţin probabil să fi visat ceva, aşa că nu era nici un pericol Dar spre dimineaţă, somnul nu mai era atît de adînc, ar fi putut să viseze ceva, iar atunci... Se ridică, aprinse lumina şi se îndrepta spre ieşire. Pretutindeni era linişte şi pace. Uşa de oţel a salonului alunecă lin într-o parte. Oleg apăsă butonul din coridor. Placa masivă ce bloca scăriţa începu să se dea la o parte, cînd, pe neaşteptate, o lovitură îngrozitoare dată de jos o smulse din ţîţîni. Prin deschizătură intră un cap uriaş, de mărimea unui stat de om, cu multe coarne, botul se deschise larg, învăluindu-l pe Oleg cu respiraţia lui fetidă, iar dincolo de cap se întindea un gît gros, solzos. Oleg urlă şi se aruncă înapoi. Reuşi să închidă uşa salonului, să se proptească de ea şi să-şi tragă sufletul, dar chiar atunci căzu, azvîrlit de lovitura extrem de dură venită din partea cealaltă a uşii. Loviturile se repetară, iar la a treia, uşa se prăbuşi împreună cu o bucată de zid. În cadrul spărturii se ivi botul feroce, absurd, care se şi aruncă spre Oleg. De-abia reuşi să se rostogolească în altă parte atingînd cu mîna solzii reci, şi să se ascundă după masă. Capul se întoarse încet în căutarea prăzii dispărute, iar Oleg, smulgînd dopul de la canistră o vărsă pe podea şi de-a dreptul în patru labe se năpusti în dormitor, aruncînd în benzină bricheta aprinsă. Izbucnirea flăcărilor opri monstrul o vreme, iar Oleg înşfăcînd de pe scaun centura cu „laserul", o rupse la fugă spre lift. Îl gonea zgomotul focului, trosnetul şi mugetul incendiului. Acoperişul glisă

încet, liftul abia se tîra în sus, dar iată, în sfîrşit, se deschise ieşirea, imediat mugi motorul şi „Musca” se smuci înspre cer ca dintr-o fîntînă.

Oleg aprinse farurile de aterizare şi se uită în jos.

Castelul părea că se dublase în lungime. Lîngă el, se înălţa un munte rotund, cu străluciri metalice. Tresărea şi se agita, iar castelul de asemenea fremăta, pe suprafaţa lui gonind crăpaturi negre, acoperişul se despică, iar dinăuntrul izbucniră vîlvătăi, în mijlocul cărora apăru un gît lung, gros şi strălucitor, ca o rachetă în timpul startului, ce se înălţa cît era de lung şi se întindea, capul cu botul deschis încercînd să ajungă elicopterul... Oleg smuci aparatul într-o parte şi în urma lui trecu un jet lung de foc, care, proiectat din botul deschis, descrise un arc de cerc şi se prăbuşi în iarbă, împrăştiind focuri de artificii. Iarba luă foc. Oleg forţă aparatul pînă la viteza maximă, iar în spate izbucniră spre cer jeturi de foc. Uitîndu-se în jur, observă că dragonul aruncător de flăcări fugea după el în salturi.

Elicopterul îl lăsă lîngă navă. Oleg fixă manetele pentru decolare, împinse înainte manşa de gaze şi sări afară. „Musca” îşi luă zborul strîmb şi se tîrî încet, luînd înălţime, iar Oleg deja dădea buzna în cabină, cu mîna stîngă strîngîndu-şi centurile, iar cu dreapta conectînd sistemele. Acum trebuia să mai aştepte douăzeci de minute pînă cînd nava se pregătea de start. Se luminară şi ecranele radarului. Pe cel din dreapta, un punct verde: se deplasa „Musca”. Dintr-o data se prăbuşi şi dispăru. Oleg conecta infravizorul şi văzu o pată uriaşa, întunecată, acolo unde arsese elicopterul. Apoi ea se împărţi în doua pete, iar cea de-a doua, mai întîi abia vizibilă, deveni rapid mai întunecată şi mai mare. Era dragonul care se apropia şi Oleg conectă imediat încălzirea, deşi era incă prea devreme. Mîna stătea pregătită pe maneta de tracţiune, dar Oleg mai aşteptă, cu dinţii încleştaţi, pentru că nava nu era pregătită. Măcar încă trei minute... Dragonul era deja foarte aproape. Oleg corectă tracţiunea mică. Din duze izbucniră flăcări care instantaneu pîrjoliră iarba şi ridicară praful. Dragonul se opri şi scuipă un jet, dar acesta nu ajunse pînă la navă. Două minute şi jumătate. Jeturile de flăcări lingeau deja blindajul. Două minute... Numai de nu s-ar sui pe navă! Un minut şi jumătate... cele două lovituri expediate din duza laterală nu-l speriară, dar cel puţin îl reţinură. Cincisprezece secunde... zece... cinci... Ce mult e: cinci secunde! Uf, în sfîrşit! Conectă tracţiunea maximă şi nava ţîşni în sus. Se simţea apăsarea suprasarcinii. „Interesant de ştiut, a mai luat cineva startul gol sau eu sînt primul? Ei, drace, că greu mai e... doar trebuie să ies pe orbită... Programul la computer... ce naiba! Ce o fi ruginit butonul, nu pot să-l apăs deloc... Ei, drăcie!” Computerul primi

programul şi preluă comanda.

A cincisprezecea zi

La ora 10.30, timpul de la bord Oleg luă startul spre Pămînt. Trebuia să prindă viteză pînă la regimul de lucru al prizelor de vid. Douăzeci de ore de lucru ale acumulatoarelor şi se putea intra în prima săritură. Apoi încă trei, cu ieşiri lipsite de pericol în spaţiul pustiu dintre braţele spiralei Galactice, apoi Pămîntul. Patria. Planeta unde poţi să dai frîu liber imaginaţiei, unde poţi să vezi visele. Puteai să stai fără frică. Poate că mai tîrziu, cînd expediţia se va întoarce o va întîlni şi pe Lena. Şi va face ceva, ceva care să-i dovedească că nu e totul doar vitejia prostească, stupidă. Desigur, acolo pe Pămînt, deja nu va mai fi Alisa, dar avea o minte destul de bună ca să facă cîte ceva fără minuni. De exemplu, să se întoarcă pe planeta asta blestemată cu o expediţie complexă.

Hotărît lucru, merita să te ocupi de asta daca se va dezlega taina minunilor, secretul acestui cîmp complicat şi se va încerca reproducerea lui. Apropo, viitoarea expediţie va fi destul de „veselă”. La început vor întîlni dragonul aruncător de flăcări. Apoi îi vor face şi ei pe ai lor. Sau vor tria participanţii după principiul absenţei imaginaţiei? Şi mult vor mai cerceta... de unde să găseşti din ăştia? Poate doar roboţi. De fapt, oricum au cu toţii creierul ecranat... Stop. Ce idee! Ecran!... Nu prostii, oricum nava nu ecranează. Dar dacă folosim un amortizor? Cel mai primitiv aparat de bruiaj. O plasă pe cap, prin plasă – un curent slab. O oscilaţie de înaltă frecvenţă şi problema-i rezolvată!

Atît de mult se bucură, încît nu auzi de prima dată alarma. Dar chiar atunci se opri motorul, se instală imponderabilitatea, fotoliul săltă şi Oleg se lovi puternic cu capul de tavan. Ricoşă înapoi din tavan, se agaţă de fotoliu şi se ţinu bine. Ce-i asta? O privire rapidă spre tabloul de comandă, se terminase combustibilul. Şi computerul se decuplase: nici un beculeţ nu ardea. Da’ ce naiba o mai fi şi asta? Deschise uşa de la secţia de aparate şi dintr-o dată totul deveni limpede. Acolo, totul era aproape pustiu. Dispăruse tot ceea ce fusese montat la reparaţie. Mai exact, tot ceea ce fusese imaginat şi materializat. Totul era ca-n prima zi, ba chiar mai rău pentru că aruncase unele piese inutilizabile, înlocuindu-le cu altele imaginate. Iar acum toate astea au dispărut. Undeva fîsîia un gaz, undeva picura, susura... Era limpede, nava deja depăşise zona cîmpului magnetic şi de aceea toate

materializările s-au destabilizat. S-au distrus, s-au evaporat... Şi din nou, ca acum cincisprezece zile în urmă, pe ecran crescu planeta galbenă, gata-gata să înghită nava distrusă.

A douăzeci şi şasea zi

Oleg se trezi devreme şi proptindu-se cu cotul în pernă se uită mult timp cum doarme Lena. Soţia... Cea mai iubită... Uite-o aici, lîngă el. Atinse cu degetul mîna aşezată deasupra cuvertu-rii. Ce piele fină avea! Interesant de ştiut, e doar la ea sau la toate femeile? Nu ştia. La început era mult prea tînăr ca să afle. Apoi a urmat Academia – cinci ani de muncă silnică. Atunci doar auzise discuţiile altora. Era neplă-cut să asculţi – nu-i plăcea cum vorbeau, deşi îl interesa foarte mult ce vor-beau. Şi imediat după Academie nimeri în expediţie şi atunci unica femeie pentru el deveni Lena. Îndepărtată, străină. Nepreţuit de dragă dar asta nu o făcea mai apropiată. Şi iată că acum era alături. Ea? Da, ea! Adevărată. Aproape... Dar n-avea importanţă, acum toată viaţa lui era aşa – aproape adevărată.

Lena apăruse într-o seară, pentru că uitase să cupleze generatorul amor-tizorului. Acum, cînd se culca, obligatoriu punea în funcţiune generatorul. Şi nopţile treceau liniştite, fără vizite neplăcute. În general totul a devenit mai simplu Atunci reuşise să umple rezervoarele înainte de aterizare şi să se „aşeze" normal. Construi imediat o casă, adînc sub pămînt, materializă o pădure, iarbă, făcu un pîrîu. Apoi creă elicopterul, zbură la locul primei aterizări şi adună toate piesele autentice. Repară cîte ceva şi la „Delta", mai mult din inerţie, pentru că restaurarea completa a navei era imposibilă, iar cu piesele materializate nu puteai zbura prea departe. Chiar din prima zi făcu plasa-ecran şi generatorul. Funcţiona excelent, acum era mult mai liniştit.

Apoi apăru Lena. În acea noapte îi apăru în vis. Nu ca în viaţă, amabilă dar străină, ci aşa cum ar fi vrut să o vadă.

A adormit în fotoliul din faţa căminului şi visa că doarme în fotoliul din faţa căminului Era noaptea tîrziu. Lena se îndreptă spre el, îl mîngîie pe obraz şi a spuse „Alik[1], ridică-te e timpul să mergi la culcare apoi rîse. El fără să deschidă ochii, întinse mîna şi o trase spre el. Ea se împotrivi, apoi

[1] *Diminutiv de la Oleg.(n. tr.)*

se aşează uşor pe braţul fotoliului, se înclină spre el şi-l gîdilă cu genele ei lungi. O sărută în gropiţa claviculei. Inima i se strînse de tandreţe, în viaţa lui nu-i fusese atît de bine... Lena se ridică brusc şi începu să tragă de el, rîzînd şi ţipînd: „Scoală-te, gata cu prefăcătoria!”

Oleg se trezi şi deschise ochii. Focul din cămin aproape se stinsese, era întuneric, dar el o recunoscu imediat. Se ridică brusc şi aprinse lumina. Ea îşi miji ochii şi îi feri cu mîna. Oleg pipăi generatorul – aşa şi era, închis! Îşi muşcă buza. Mormăi: „Aşteaptă, Lena, acum mă trezesc. Ce să fac? Cum să-i spun, cum să-i explic...”

Obişnuindu-se deja cu lumina, ea lăsă mîna în jos şi se uită la el zîmbind, dar imediat privirea i se schimbă şi uitîndu-se în jur, zîmbetul ei deveni dezorientat şi şovăielnic, apoi dispăru cu totul.

— Oleg... Doar eşti Oleg, nu?

— Păi, bineînţeles că Oleg, cine vrei să fie? zîmbi aproape firesc.

— Stai, nu-mi amintesc nimic, nu înţeleg nimic... Unde sîntem? Doar nu e „Gamma”? Şi de ce sînt în halat? Unde sînt ceilalţi? Ce s-a întîmplat?

— Lena, uite ce e... Stai jos, da? Şi-am să-ţi explic totul de-a fir a păr.

O aşează pe fotoliu, iar el se instală pe covor, stînd într-o parte astfel încît să nu o privească tot timpul în faţă. Ea se cutremură de frig, îşi trase picioarele sub ea şi le acoperi cu poalele halatului.

— Ţi-e frig? Stai un pic, să răscolesc focul.

Aruncă în cămin cîteva surcele şi aţîţă focul.

— Ce zici, aşa-i mai bine? Iar acum, ascultă-mă. Te-ai îmbolnăvit pe a patra planetă. Te-ai ales de-acolo cu o porcărie asemănătoare letargiei. Eugene n-a putut să facă nimic, nu aveam legătură cu Pămîntul, pe tine te-au aşezat într-un hibernator, dar după două luni pulsul a slăbit, s-a mai agravat ceva pe-acolo şi atunci Jansen a hotărît să te trimită pe Pămînt iar ca pilot m-a ales pe mine.

— De ce tocmai pe tine?

— Păi nu ştiu, aşa a hotărît. Şi uite-aşa am zburat împreună pe „Delta”. La început situaţia a fost gravă, dar pe urmă am observat că pulsul s-a stabilizat şi că-n general indicatorii s-au îmbunătăţit; poate din cauza influenţei anabiozei, poate datorită vitezei sau a hiperspaţiului, cine ştie? Numai că s-a nimerit pe neaşteptate planeta asta. Înţelegi, am ieşit primejdios de aproape faţă de stea, dar ca să mai ţin cont şi de probabilitatea ca drept sub nasul nostru va apare planeta... Am încercat să frînez, combustibilul a ars complet, era necesară aterizarea forţată. Din navă a rămas numai amintirea... Apoi am descoperit ca această planetă este neobişnuită. Ceva

cu cîmpurile. De fapt, se materializează lucrurile. De exemplu, te gîndeşti la ceva – se şi întruchipează. Am făcut o casă, te-am adus aici, am reglat hibernatorul la „trezire” dar tu tot mai dormeai. Am reparat „Delta” şi am zburat, de fapt am zburat împreună, dar la distanţă de aproximativ trei mii, cîmpul a slăbit şi tot ceea ce am creat, a dispărut şi am fost nevoit să aterizez din nou. Iar am construit o casă din nou am început să cîrpesc nava, nu ştiu de ce, oricum nu e voie să zbori cu ea. Apoi tu ai intrat în normal atîta doar ca încă mai dormeai – pur şi simplu dormeai, iar acum te-ai trezit. Asta e...

— Ciudat... Nu-mi amintesc nimic şi nu simt deloc că aş fi fost bolnavă. Totul e în regulă, doar că am o lacună în memorie. Dar asta-i un fleac, trece. Mai important este dacă am înţeles bine situaţia. Ne-am împotmolit, aşa e? Nu putem nici să plecăm, nici să dăm vreun semnal?

— Aşa este. Şi nu se ştie cît va trebui să trăim aici.

Au tăcut amîndoi, uitîndu-se la focul din cămin.

Apoi Oleg spuse:

— Lena... Uite ce mai e...

— Ce?

— Lena... brusc îşi cobori vocea şi tuşi. Te-am minţit. Ştiu de ce m-a trimis Jansen pe mine. Ştia că eu... că eu te iubesc... Tocmai de aceea m-a şi trimis – se întoarse şi se uită la ea într-o aşteptare încordată. Iar pe faţa ei îngrijorată, îngîndurarea se transformă treptat în zîmbet.

— Ah, Oleg, Oleg... Toţi ştiau asta în afară de mine. Doar nu mi-ai spus niciodată nimic. Poate îmi spui acum?

— Lena! Se aruncă spre ea şi o luă de mînă. Lena! Te iubesc! Numai pe tine, n-am iubit pe nimeni altcineva înainte, tu eşti prima şi vei rămîne astfel întotdeauna, cît voi trăi... Lena...

Ea se ridică din fotoliu, întinse mîna liberă şi îl mîngîie pe obraz, ca atunci în vis.

Au stat multă vreme alături, îmbrăţişîndu-se şi sărutîndu-se, rostind cele mai prosteşti cuvinte duioase.

— Alik... Pot să-ţi spun Alik, bine?

— Dar eu cum să-ţi spun?

— Dar tu cum ai vrea?

— Nu ştiu. Încă nu m-am gîndit. Probabil că Lena, e cel mai bine aşa.

— Şi eu la fel cred.

Zîmbiră amîndoi, apoi ea îl îndepărtă, se încruntă, se uită critic la el şi rosti foarte serioasă:

— Dar nu ne potrivim. Eşti încă un băieţandru...

— Şi tu la fel!

— Asta-i treaba mea cum sînt. Uite, dacă vreau am să-mi fac altul, mai potrivit, cu tîmplele cărunte, înalt, bine făcut, cu privirea de vultur.

— Apropo, Lena, uite ce e: ia şi tu o chestie din asta, el îşi scoase plasa, desfăcu generatorul şi i-l dădu ei, puneţi-l şi închide-l cît mai rar. Altfel cine ştie ce o să creezi. Eu, de exemplu, cînd am aterizat prima dată, încă nu mă gîndisem la ecranul ăsta şi ce-am materializat..

Tăcu şi concentrîndu-se creă al doilea generator. De uimire. Lena deschise ochii larg.

— Auzi, dar cum faci asta?

— Păi, cum s-o fac... în general, foarte simplu. Mă concentrez, îmi închipui ce vreau să realizez, cît mai clar şi mai amănunţit, îmi doresc foarte tare acel lucru şi el se materializează.

— Să încerc şi eu, nu?

— Hai, numai scoate plasa.

Lena se aşeză, se încruntă, uitîndu-se îngîndurată înaintea ei, apoi se întoarse brusc spre el şi întrebă dezorientată:

— Auzi, dar ce?

— Cum adică, ce?

— Păi ce să creez?

— Tu ce-ai vrea?

— Nu ştiu... Poate o prăjitură?

— Fie şi o prăjitură, el zîmbi, amintindu-şi de prima lui încercare: un morcov şi un măr; nu se ştie de ce, dar şi ea trăgea la mîncare.

Lena, probabil, se concentra prost: nu-i ieşise nimic. Oleg, stînd în spatele ei, îşi închipui nişte ecleruri lunguieţe, acoperite cu glazură de ciocolată. Apărură imediat. Lena întinse mîna, nehotărîtă.

— Alik, dar eu voiam prăjitură de migdale, iar aici e cu cremă de vanilie...

— Păi... eu te-am ajutat.

— Auzi, niciodată să nu te mai amesteci în prăjiturile mele personale! Nu vreau s-o mănînc! Distruge-o!

— Nu dispare. Invers nu se poate. Iubito, trebuie s-o mănînci.

— Nici gînd, mănînc-o singur!

— Bine – bine. Cîte jertfe nu faci pentru femeia iubită! Lena, poate totuşi vrei s-o mănînci? Doar ai postit atîtea luni!

O aşeză înapoi în fotoliu şi aranjă repede masa cu farfurii şi platouri. În

mijloc, între două cupe înalte apăru o sticlă de şampanie, îşi mai făcu de lucru, dar în minte i se învîrtea insistent un gînd: „De ce nu i-a ieşit nimic Lenei? Nu s-o fi adaptat încă? Sau pentru asta e bun numai cîmpul meu psi cu imaginaţie hipertrofică? Sau poate pentru că ea nu e... adevărata? Gîndindu-se la ultima ipoteză, inima i se strînse brusc...

— Ei, cum e?

— Hm... Auzi, faţă de masă fermecată, dar unde sînt şerveţelele?

— O doamne, cum de-am putut... M-am sălbăticit de tot fără un suflet de femeie. Cum să va mulţumesc, doamnă...

— Lasă – lasă, nu te mai linguşi, atîta. Auzi, dacă tot ne-am ocupat de cele gospodăreşti, arată-mi şi mie ce şi unde.

Oleg o conduse prin încăperi.

— Uite dormitorul, aici e bucătăria, aici e baia, aici e ieşirea la suprafaţă. Aici e butonul pentru uşă, ăsta-i liftul, şi îi arăta cum funcţionează.

— Alik, pentru ce astfel de uşi?

— Ştii, ţi-am mai povestit deja: la început am „născut” tot felul de pocitanii: şopîrle, cîrtiţe, iar pe undeva se plimbă un fel de zmeul-zmeilor – blindat şi cu aruncător de flăcări, el mi-a distrus prima casă. Aşa că astea sînt pentru orice eventualitate. Şi ţine minte: nici un pas afară, fără armă. Generatorul să-l ai tot timpul conectat, e clar? Şi de fapt, la început e mai bine să nu ieşi afară decît cu mine.

Jetul răcoros al duşului îi izbea pielea. Se aplecă şi stătu cu spinarea sub jet. Era plăcut. Apoi se înfăşură într-un cearşaf pluşat, se aşeză pe marginea băii şi se gîndi. Aşadar, e fericit. Şi la acest gînd se întristă şi simţi o apăsare grea în suflet.

A patru sute şaptezeci şi cincea zi

Saşka deja se săturase şi adormise. Totuşi semăna mai mult cu Oleg – cîrn şi cu sprîncenele albe. Un băieţel grozav, liniştit. Doar în prima lună nu ne-a lăsat să dormim, apoi brusc s-a liniştit. Lua bine şi în greutate. Doar un singur lucru nu se potrivea cu vîrsta lui... E abia a cincea lună şi deja i-a apărut un dinte. Acum tocmai a supt şi cum m-a mai muşcat. Şi-n general, se vede că va fi un băiat deştept, iar cînd nu doarme, cască gura în toate părţile, zîmbeşte, apoi se încruntă şi deja a început să-şi numere degetele: se uită la fiecare în parte şi le mişcă de parca le-ar îndoi. Oare nu-i timpul să-i punem sub boneţică o plasă? Cine

ştie cînd încep copilaşii să gîndească cu adevărat. Trebuie să mă sfătuiesc cu Alik.

Deodată. Lena auzi zgomotul slab al liftului. Se trînti uşa. Acum, probabil, o să închidă placa aceea groaznică, da, iată cum s-a simţit prin podea o uşoară zguduire. Paşii nu se auzeau. Îi înghiţea covorul. Lena numără, doisprezece, treisprezece, acum se va deschide uşa...

Se deschise uşa şi intra Oleg. Se aplecă deasupra patului şi atinse duios cu buzele obrăjorul rumen. Apoi se aşeză lîngă soţie, o îmbrăţişă pe după umeri şi se lipi cu fruntea de ea. Se lăsă obosit pe pernă.

— Micuţule, spune-i lui tanti, bună!

— Uite, am să-i dau una lui tanti după ceafă. Şi mai jos. Lena, nu se poate aşa, ţi-am mai spus de atîtea ori. Închide uşa.

— Veşnic te temi de ceva...

— Prostuţo, doar nu pentru mine mă tem. Ferească sfîntul, intră vreo jigodie pe-aici...

— Bine, n-am să mai fac, o, bărbatul şi stăpînul meu! Dar tu cu ce te lauzi? Ai adus vînat pentru cină? Ai strîns mult fildeş?

— Apropo. Zmeul Zmeilor a halit un elefant. Pe Maşa. Şi a dat foc la savană. A ars pînă la lac. Ăsta-i dracu' nichelat!

— Auzi, omoară-l! N-ai nici un folos de pe urma lui, doar pagube.

— Am şi făcut-o. Mi-a părut rău la început – totuşi era o fiară unicat. Apoi m-am hotărît: dacă o să trebuiască, am să fac altul, nou. Şi ce rezistent s-a dovedit – am băgat patru rachete în el şi tot mai dădea din picioare. Iar ăia cenuşii – la fel de nemernici! N-au trecut nici cinci minute de cînd a murit că au şi apărut în haită!

— Ce zici, Oleg, poate şi pe ei!

— Nu se poate! Altfel renii tăi se vor înmulţi atît de tare încît or să halească toată flora şi se vor îmbolnăvi. Lasă-i să menţină balanţa ecologică.

— Cît eşti de deştept, cunoscător şi prevăzător!

Oleg o trase spre el, o îmbrăţişă şi o sărută. Îşi puse capul pe umărul lui. Îi mîngîie cu degetul bărbia şi îl certă că e veşnic nebărbierit. O îmbrăţişă şi mai tare şi începu din nou să o sărute, dar ea se feri şi spuse:

— Gata, gata! Hai la masă!

Îşi aranjă părul în faţa oglinzii şi fugi la bucătărie. Oleg o urmă şi se opri în uşă în postura preferata: sprijinindu-se cu umărul de tocul uşii şi cu mîinile în buzunare. Se uită la ea cum pune masa. Lena rămăsese la fel de zveltă şi graţioasă ca înainte de naştere, iar faţa parcă era şi mai frumoasă. Niciodată nu şi-a mai amintit de ceea ce fusese înainte de apariţia ei aici.

Rareori vorbeau despre Pămînt: se străduiau să nu vorbească

— Da, Lena. Pămîntul n-o să ne audă niciodată. Nu trec undele. Şi chiar dacă ne-ar auzi, la ce bun după trei sute de ani.

— Măcar să afle de planeta asta.

— Poate decît asta.

— Şi de unde ştii ca undele nu răzbesc?

— Dimineaţa am lansat „Delta" pe o orbita staţionară lungă. Radarul a urmărit-o pînă la trei mii, apoi semnalul „Deltei" a dispărut brusc. Peste doua ore, cînd distanţa s-a micşorat, poftim, totul a fost din nou în regulă. Dar de pe navă, un emiţător adevărat transmitea continuu semnale.

— Mai este acum pe orbită?

— Da, am lăsat emiţătorul deschis. Desigur, n-o să ajungă nimic pînă la Pămînt dar poate că cineva va trece pe aici. O să audă S.O.S.-ul, o să aterizeze şi ne va lua pe Pămînt.

— S.O.S.... Mi se pare că în engleză înseamnă salvaţi sufletele noastre?

— Nu, pur şi simplu este o combinaţie convenţională a literelor. S-a stabilit cîndva, la o conferinţă internaţională..

Îşi aminti diferite interpretări ale tradiţionalului semnal al nenorocirii şi îi mai veni în minte încă una: „Salvaţi-mă de mine însumi".[1]

Oleg adormi în fotoliul din faţa căminului. Carneţelul îi căzu pe jos, mîna lăsată peste braţul fotoliului se învineţise, iar venele umflate se reliefară puternic. „Ce obosit este!", se gîndi Lena. Stinse lumina şi se apropie să ridice carneţelul. Oleg mormăi ceva nedesluşit în vis, se mişcă şi se întoarse pe partea dreapta. Plasa de pe cap îi alunecă un pic şi Lena văzu semne roşii, acolo unde sîrma apăsase pielea. „Mai e şi plasa asta groaznică. Cum o fi suportînd-o?" Îi luă plasa cu grijă de pe cap şi o îndesă în buzunarul scurtei.

A patru sute şaptezeci şi şasea zi

Primul lucru pe care-l văzu Oleg cînd ieşi afară, dimineaţa era o navă. Deasupra pădurice, vîrful ei strălucea în razele soarelui ce abia se ridicase. La început, nu-i veni să-şi creadă ochilor, dar cînd fugi prin pădurice şi se opri în poiană, nava se desfăşură în toată splendoarea ei – înaltă, pe trei braţe solide de aterizare, ce intraseră printre

[1] *În rusă: Spasite ot sebia (n. tr.)*

pietrele arse. Trapa era deschisă, iar pe sol stăteau două fiinţe în costume de scafandru.

„Să fie oare ăsta sfîrşitul? Navă. Oameni. Sau poate nu mai seamănă cu oamenii? Măcar de-ar fi oameni!”

O clipă ezită, apoi fugi înainte, ţipînd şi agitîndu-şi mîinile. L-au observat.

La vreo douăzeci de metri de navă, Oleg trecu la pas. Reuşise deja să vadă, pe corpul navei, inscripţia „Orion-Beta”. Se opri în apropierea lor şi spuse încet:

— Ei bine, bună ziua, pămînteni...

S-au uitat unul la altul şi au spus ceva. Prin cască nu se auzea nimic. Atunci el scoase carneţelul din buzunar şi scrise cu pixul: „Deschideţi filtrele. Nu e nici un pericol”. Din nou s-au uitat unul la altul, sfătuindu-se. Cel din stînga se apropie, luă carneţelul şi scrise: „Cine sînteţi”? „Sînt din echipajul «Regula-Gamma». Am avut o avarie. Oleg Blinov” Din nou se sfătuiră şi, gesticulînd, îl invitară în navă. Oleg aprobă, dînd din cap.

În ecluză Oleg primi o mască, apoi se deschiseră ventilatoarele. Într-un sfîrşit, intrară în navă, necunoscuţii îşi deschiseră filtrele şi începură să se dezbrace, uitîndu-se curioşi la Oleg. Iar pe el îl gîtuia bucuria.

— Băieţi... Pămînteni... Dragii mei... Cît de mult v-am aşteptat..

Cel care scrisese în blocnotes se apropie. Îl îmbrăţişă şi ţinîndu-l de umeri, îl întrebă:

— Sînteţi russian? Eu nu vorbeşte bine russian... Noi este din United States.

— Ce importanţă are, fir-ar să fie! Drace, ăştia nu mă înţeleg... E totuna, n-are importanţă, andifrend, înţelegi, I can speak English, but my English is not so good.

Ei au rîs l-au bătut prietenește pe umăr şi s-au prezentat. Tom Drake. Jim Collins. Apoi l-au dus în cabina de comandă.

Oleg îl recunoscu pe căpitan. Era Still T. Davidson, comandantul a trei nave interstelare, eroul Pămîntului. Oleg se prezentă:

— Oleg Blinov, planetolog, Regula-Gamma.

— Still Davidson, comandant, Orion-Beta.

— Mister Davidson, aş fi vrut să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.

Ceilalţi doi, schimbînd priviri, ieşiră din cabina de comandă, închizînd uşa după ei.

— Mister Davidson... începu Oleg.

— Mă cheamă Still.

— Bine, Still... spuneţi-mi, mergeţi pe Pămînt?

— Da.

— Trebuie să merg pe Pămînt. Nava mea este avariată.

— Am văzut-o pe orbită şi am auzit şi mesajul.

— Da. Puteţi să mă luaţi cu dumneavoastră?

— Desigur, Oleg.

— Numai că, vedeţi, nu sînt singur aici. Sînt cu soţia şi copilul.

— Îi luăm şi pe ei, bineînţeles

— Nu, Still, ei trebuie să rămînă. Nu pot să-ţi spun totul, dar... Ei nu pot pleca de aici.

— Şi nu vă e teamă să-i lăsaţi pe planetă?

— Nu. Nu e nici un pericol. Sînt bine adăpostiţi, dar nu pot să-i iau. Şi nu pot să-ţi explic mai amănunţit.

— Nu găseşti, Oleg, că asta sună cam straniu?

— Desigur, Still, dar deocamdată nu pot să spun nimic mai mult.

— Şi ce o să spuneţi pe Pămînt?

— Acolo am să pot spune tot adevărul.

— Să zicem. Dar ce-o să le spuneţi lor?

— Am să le spun că veniţi de pe Pămînt, că o să comunicaţi la bază prezenţa noastră aici şi că vor trimite o navă după noi. Am să plec cu voi, dar ei nu vor şti asta. Apoi mă voi întoarce după ei.

— Aşa deci... Şi ce am să spun echipajului?

— Acelaşi lucru... sau ce doriţi, iar acum, Oleg se ridică, vă rog pe dumneavoastră ca, împreună cu tot echipajul, să-mi vizitaţi casa. Aici se poate şi fără costumul de scafandru. Este o planetă absolut inofensivă în sensul atmosferei şi microorganismelor. Pentru orice eventualitate, luaţi laserul.

Davidson apăsă butonul de apel. Echipajul se adună în cabina de comandă.

— Gentlemani! Ruta noastră se modifică. Trebuie să cercetăm acest sistem. Ne va însoţi ca pasager şi mister Oleg Blinov. Acum sîntem cu toţii invitaţi la mister Blinov. La post rămîn Tom şi Kenneth. Toată lumea să se bărbierească şi să-şi pună uniforma de gală. Vom ieşi fără scafandre. Luaţi şi laserele. Ceva întrebări? Sînteţi liberi.

Cînd au rămas din nou singuri, Davidson, uitîndu-se pe hublou, îl întrebă pe un ton liniştit.

— Vă convine cum am spus, mister Blinov?

— Da, sir. Pe deplin.

Masa a decurs bine. Oaspeţii au lăudat tot: şi casa, şi masa, şi gazdele, şi mai ales stăpîna. Le-a făcut plăcere să se joace şi cu Saşka, ţinîndu-l în braţe şi cîntîndu-i lucruri de neînţeles, în timp ce el gîngurea vesel, cu ochii larg deschişi, şi socotea pe degete.

Davidson vorbea cu Lena într-un colţ:

— Ms. Blinov, cercetarea acestui sistem planetar ne va lua minim două luni, timp în care de-abia vom reuşi să adunăm frînturi, cum se zice... firimituri de informaţii. Poate să mai dureze, dar nu foarte mult, maxim jumătate de an. După cîte am aflat, aţi aşteptat mult mai mult.

— Da, sîntem aici de un an şi jumătate

— Dar văd că v-aţi aranjat foarte bine.

— O, pe toate astea Oleg le-a făcut

— Cum? Singur? E oare posibil ca un singur om să facă atîtea? Păi atunci e o minune.

— Desigur, o minune. Sau minunile-minunilor.

— Poftim?...

— Eh, rîse Lena, e atît de specific ruşilor încît nici un străin, oricît de bine ar şti limba, nu poate să înţeleagă. Este un idiom rusesc străvechi. Minunea-minunilor. Se întîlneşte mai ales în poveşti şi e întotdeauna folosit la singular. Oleg glumeşte desigur, cînd obişnuieşte să-l folosească la plural.

— Acum am înţeles, iar pe viilor am să spun întotdeauna minunea-minunilor. Şi totuşi minunea cea mai mare de pe această planetă este gazda noastră fermecătoare. Aşa este gentlemani?

Gentlemanii aprobară, dînd din cap.

— Iar acum... Davidson se ridica. E timpul. Mîine la ora optsprezece, timpul de la bord, luăm startul.

— Vom veni, spuse Oleg. Iar acum vă conduc

Oleg mergea încet spre casă. Se simţea un ticălos. Despărţirea ce se impunea, îndepărtarea de Lena şi Saska îl întristă. Încercă să se convingă că este o necesitate. În el se luptau două dorinţe: ori să se întoarcă pe Pămînt, să trăiască ca toţi oamenii şi să uite frica pentru totdeauna, ori să rămînă pe planetă cu cei dragi, unde a învăţat să fie zeu, dar a rămas sclav. Sclavul propriei lui frici. Să se întoarcă şi să devină om, dar să fie singur. Sau să rămînă cu oamenii dragi. Dar sînt oare oameni? Nu sînt adevăraţi. El singur i-a creat. Dar Saşka? Este autentic ori nu? Sau e numai pe jumă-

tate? Să plece şi să trădeze. Chiar falşi fiind, îi sînt dragi. Sau să rămînă cinstit faţă de ei, faţă de sine însuşi şi să stea aici pentru totdeauna, să tînjească toată viaţa după un cer albastru şi după oameni adevăraţi... Şi să-i urască pe cei falşi...

Plîngea şi înjura tare. Inima strîngîndu-i-se chinuitor, lacrimi, încercări de a găsi o soluţie – nu erau decît încercări de a se tîrgui cu conştiinţa. Deja se hotărîse cu mult înainte şi alesese, încă de cînd vorbise cu Davidson, ba chiar mai dinainte, atunci cînd văzuse nava.

A patru sute şaptezeci şi şaptea zi

Deja îşi luaseră rămas bun de la americani şi se îndepărtaseră, în luminişul pădurii. Lena îl ţinea în braţe pe Saşka. Oleg îi privi şi înţelese dintr-o dată că nimic nu-şi dorea mai mult decît să rămînă aici cu ei. Imediat însă îşi înăbuşi acest gînd şi spuse:

— Lena, aşteaptă-mă puţin, am uitat ceva. Mă duc repede pe navă şi mă întorc în zece minute.

Şi nici măcar nu-i sărută la despărţire.

În ecluza Orionului se opri şi, sprijinindu-se cu mîna de perete, închise ochii. Se concentră. Stătu aşa cîteva secunde. Deschise ochii. Alături de el, sprijinindu-se cu mîna de perete, stătea un om într-o salopetă roasă. Acesta săltă capul, se uită la dreapta, apoi la stînga şi se întoarse cu faţa spre Oleg.

— Oleg, spuse încet Oleg. Eşti tu... sau eu? Drace, cum să mă adresez mie însumi?

— Da, Oleg, sînt eu. De fapt, tu.

— Doar ştii şi înţelegi totul?...

— Da, ştiu şi înţeleg totul.

— Ai să faci totul cum trebuie. Şi încă ceva: m-am creat pe mine însumi nu chiar aşa cum sînt. Eşti mai bun. Mai cinstit, mai curajos... Şi îi iubeşti, nu-i aşa? Iar pentru tine nu va fi o problemă de plecare sau rămînere pe planetă.

— Desigur, Oleg, fii fără grijă. Noroc!

— Şi ţie la fel. Hai!

S-au îmbrăţişat şi s-au sărutat. Apoi dublura se întoarse şi sări cu uşurinţă afară. Trapa se închise. Oleg deschise uşa şi intră în elevator.

Sus, îşi strecură capul pe uşa cabinei de comandă şi spuse:

— Sînt aici, comandante. Totul e-n regulă.

— Damned it, sări Davidson, dacă ăsta sînteţi dumneavoastră, atunci cine e ăla care fuge spre pădurice şi el arata cu degetul pe ecran.

— Şi ăla tot eu sînt... Ce importanţă are, comandante? Pur şi simplu, încă un lucru de neînţeles, cum s-ar zice minunea-minunilor. Pe această planetă mai sînt şi alte minuni...

— Înţeleg. Minunea-minunilor, da? Well...

— E timpul, comandante 17.57, Găsesc un pat liber?

— Da, a cincea cabină, al doilea pat. Grăbeşte-te.

Oleg, gîfîind din cauza alergării, stătea alături de Lena şi se uita la navă. Sub duze se învolbură un fum gros, se ridică un nor de praf şi din el ieşi vîrful Orionului, pentru o clipă. Se opri suspendat pe un stîlp de foc, se urni încetişor în sus, apoi prinse viteză. Coloana de foc creştea din norii de fum, propulsînd racheta spre înălţimi, apoi se auzi un tunet nesfîrşit, vîrtejul rupse frunzele pomilor. Oleg de-abia reuşi să se ţină cu o mînă de un pom, iar cu cealaltă să o susţină pe Lena.

La întoarcere, îl cără el pe Saşa, mirîndu-se necontenit cît de cald este.

Oleg îl rugă pe Davidson să găsească „Delta". Voia să-şi ia scafandrul şi ceva din mărunţişuri. La început. comandantul îl refuză, dar Oleg îl convinse, promiţîndu-i că vor lua combustibilul din rezervoarele „Deltei" pentru Orion. Manevrară cîteva ore, pînă cînd radarul puternic reperă „Delta" în depărtare. Totul decurse normal, rezervoarele „Orionului" se umplură, iar Davidson spuse, zîmbind politicos.

— Plătiţi destul de mărinimos zborul dumneavoastră.

— Nici nu merită să discutăm fleacurile astea.

— Scuzaţi-mă, mister Blinov, dar sînteţi un om straniu.

— Ştiu, sir, şi eu am observat asta, într-o seară, după cină.

— Well, mormăi Davidson şi dădu din cap.

Luară startul spre Pămînt la ora trei, iar la trei douăzeci şi cinci, Olog zbură din pat şi văzu cum se topesc pereţii cabinei în negreala cosmosului. Reuşi să închidă filtrul căştii ermetice şi un timp zbură ţinîndu-şi respiraţia, în timp ce bolta înstelată se rostogolea în jurul lui.

„Totul e miraj! Totul! Acum chiar totul! Lasă, aşa îmi trebuie", şoptea el disperat. Dispăruse totul: şi nava şi Davidson şi Tom şi Jim şi Kenneth... Totul nu fusese decît un miraj. Născociri de vis. „Probabil că e timpul să mor" îşi spuse el şi întinse mîna spre închizătoarea căştii. Brusc îl năpădi însă frica de moarte: urîtă, imensă şi nesfîrşită precum cosmosul. În urechi îi răsună un urlet şi deja nu mai ştia, ţipă el sau moartea? Şi aşa cum

înecatul da din mîini cu ultimele forţe, punînd totul într-un avînt disperat, tot aşa şi Oleg, pînă la ultima celula, ţîşni spre viaţă. „Nu, încă nu e pierdut totul. Încă mai pot să mă întorc, să aterizez!” Vîslind din mîini îşi orientă corpul şi dădu drumul la motoraşul din raniţă, dar combustibilul se termină repede, iar pînă la planetă erau mai mult de trei mii.

Au urmat două ore de aşteptare. Două milioane de veşnicii, două milioane de încercări pentru a învia motoraşul, doua milioane de decedări şi învieri. Iar cosmosul se năpusti în salturi spre el, storcîndu-l şi aducîndu-l la dimensiunile unei molecule şi îl eliberă în silă pentru un moment, să dea timp renaşterii speranţei apoi din nou îl storcea, într-atît de mult, încît nu mai rămînea nici un loc pentru speranţă.

După două ore însă, era deja destul de aproape de planetă, motoraşul se „aprinse” din nou, iar planeta se tîra spre el, umplînd tot spaţiul apoi auzi primul foşnet al atmosferei ce-i atinse scafandrul şi atunci începu să materializeze paraşute. Se rupeau în bucăţi, dar el crea mereu altele noi, pînă cînd, în sfîrşit, rămase suspendat sub cupolă şi vîntul îl duse încet spre planeta luminată de primele raze ale răsăritului.

A patru sute şaptezeci şi opta zi

Oleg se trezi dimineaţa devreme, cînd pe cer abia începuseră să licărească norii din cele mai înalte straturi. Pădurea era învelită cu un val de ceaţă, iar pe iarba vineţie strălucea roua. Studie cu plăcere noua casă. Bîrnele cabanei, de jumătate de metru grosime, erau acoperite de muşchi, iar deasupra geamurilor atîrna acoperişul din stuf în cuib, pe coşul înalt, se foiau berzele. Şi dintr-o dată, i se păru că deasupra coşului pluteşte un fumuleţ alburiu. De unde? Nimeni nu făcuse focul... Uitîndu-se însă mai atent, îşi înţelese greşeala, în depărtare cobora încet o paraşută. „Cineva nu a avut noroc”, se gîndi Oleg şi se repezi la elicopter.

Cînd se apropie, omul reuşise să strîngă paraşuta şi acum aranja curelele. Era în costum de scafandru, cu casca pusa şi stătea cu spatele, de aceea Oleg nu-l recunoscu de prima dată. Sări din cabină şi se opri dezorientat

— Tu eşti? De unde? Doar ai plecat... Sau eşti al treilea?

— Ce-am mai zburat! La naiba! Totul e miraj... Nu există nimic, nimic adevărat în afară de mine, idiotul. Am crezut, prostovanul de mine... Totul – doar miraje, stîrpituri, creaturi, cum eşti tu şi ea.

Oleg stătea cu mîinile în jos, negăsindu-şi cuvintele. Celalalt se aplecă din nou deasupra paraşutei şi tăcu. Apoi încremeni de parcă i-ar fi venit în minte un gînd neaşteptat, şi rosti cu o voce surdă şi parcă străină.

— Iartă-mă, dar nu sînt al treilea. Sînt primul. Şi singurul!

Se întoarse brusc şi ridică fulgerător mîna ce ţinea un pistol. Pe Oleg îl plezni în ochi o stea orbitor de sclipitoare...

Vîntul purta scrumul, dar oasele arse rămaseră. A trebuit să le îngroape.

Oleg ateriză cu elicopterul în curte şi privi îndelung noua sa casă. „Mda, acela era într-adevăr mai bun şi nici nu-i era frică. Apropo de asta, putea să şi materializeze. Nici nu-i de mirare. Doar am fost eu, deşi nu adevărat... Tot ce-a fost mai bun în mine, el era. Iar eu l-am omorît..”

Îşi încleştă dinţii şi se îndreptă spre casa lui veche.

Lena încă mai dormea. Intră încetişor la baie şi îşi frecă mult timp mîinile cu apă fierbinte. Tot i se părea că pe palme mai are nisip şi scrum şi continua să-şi frece mîinile cu peria şi săpunul, gîndindu-se că va mai trăi încă mulţi ani şi că în fiecare zi va încerca să-şi cureţe mîinile de nisip şi scrum...

Traducere: VALERIAN STOICESCU